

Özentsiz Gözlerimle Gördüm

– hüzn- · 13 Ekim 2016

Alfabesiz direniş gerektiren nur'a yürüyüşün kapısını araladığımı düşündüğüm, o son nedâmeli akşamdı.
Yüz bin yıllık cenk meydanından çıkmış,
Utangaçlık feracesine edep kemeri ile bağlamış , ilhak edilesi âmâ tebessümünü saklayan, pür-nâz
kırâtını gözlerimle gördüm.

-Gözlerim; ne yeşildi, deniz mavisini ışıltısı da yoktu, mevsisinde pusuda bekleyen çakal-kurt vari kararmış
gözlerde değildi.

Nede, aramışlığın - arayanın bir özelliği vardı, bed-fersiz gözlerimde.

Özentsiz gözlerimle gördüm, elês bezminde, murad edilesi, aguşunda bir nihân derecesi belirgin, çokca
şıkêste baharlar devşirilesi, mutmainlik, nedametleri ve salvoları sıralandığı anda'ki gözlerinde gördüm.

Çok kereler, sırlı bir aşinâlık perdeleri sıyrılırdı gözlerinin aks'i cama vurdukça, dağınık bakışların ötre'sini
gördümü bir adem, oracıkda hüsn'ü hâl ile bir sarhoşluk döngüsünde dönerdi mutlaka.

Görmedim ki gözlerini,

Şikayet vari deliller sanmayın,

Gözlerimdeki müpdelaliği.

Çok görmeyin, buguz etmeyin,

Gözlerine baktı ise bir lahza, kapakları kapalı göz çukurlarımdaki kirpiklerim.

Hem ben, karanlık hilal-i nur akşamlarını sevmişimdir,

Gögümde gözlerinin aks'inden sönük yıldızları gezerken.

Gözlerimdeki gözlerin vakitlerden, karların kelebek edâsında kirpiklerine konduğu zemheriyi severdi
besbelli!

Eylül dü işte!

Gözlerinin parşömenleri yudugu her mevsim.

Sonra bahardı besbelli, gayretullaha intizam ile secde ettiği, gözlerini ölüme yumduğu hervakit.

Yolları kadirşinas öğretilerle yürürken, gözlerin gözlerine "kiracı" elbiseli gözbebeklerinden kaçırırdı
besbelli.

-Duydum ki, kitap kokarmış gözleri,

-Duydum ki, göz pınarlarıymış divitinden damlayan, akârlanmış parşömen'in üzerine mücella kelimeler,
safâ dan merveye sây edermiş, kahramaları coğu zaman,

-Tarık bin zîyad biyâtlı erler,

-Asîye teamülünde,

-Aişe sevdasında, kadınların sevdasını nakş'ı pâk edermiş.

Kırılmayın aman; ne olmuş, okudu isem gözlerindeki, bakmış isem âr ile bir kez olsun gözlerine...!

-Affedin beni dostlar....;

Benim gözlerim hep yetimdi, hüznümden karşımdakinin ayakkabılarından yukarı hiç bakamadım ki;

Şimâil....